

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupeného JUDr. Peterem Schmidlem, advokátem se sídlem Mickiewiczova 2, 811 07 Bratislava, Slovenská republika, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, P.O.Box 220, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství ze dne 20. 9. 2011, č.j., sp. zn. bylo odmítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko správních agend ze dne 1. 9. 2011, sp. zn. (dále jen „správní orgán prvního stupně“) a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Magistrátu města Zlína, odborem občansko správních agend ze dne 1. 9. 2011, sp. zn. byl žalobce uznán vinen tím, že dne 10. 10. 2010 v 10:10 hod. v k. ú. Obceve směru jízdy na obecna silnici č. III/4972 řídil motorové vozidlo, černé barvy, registrační značky:, přičemž pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu vydaného cizím státem, právo k řízení motorového vozidlo na území České republiky. Na území České republiky dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a od 14. 7. 2010 byla provedena blokáce řidičského oprávnění, oznámení převzal osobně dne 26. 7. 2010. Tímto jednáním porušil ust. § 123c odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o silničním provozu“) a tím se dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 5 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích ve znění účinném do dne 31. 7. 2011 (dále jen „zákon o přestupcích“) a za to mu podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích byla uložena pokuta ve výši 25.000,- Kč a podle ust. § 11 odst. 1 písm. c) a ust. § 14 odst. 1 a ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v žalobě, písemném vyjádření žalovaného a replice žalobce:

V žalobě ze dne 16. 10. 2011 i na výzvu soudu v doplňujícím podání ze dne 12. 12. 2011 označil právní zástupce žalobce žalovaného Magistrát města Zlína, odbor občansko správních agend, nicméně v obou podání namítl nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního i druhého stupně. Soud náležitost žaloby a odstraňování vad posoudil dle stanoviska rozšířeného senátu NSS judikovaném v rozhodnutí ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, www.nssoud.cz, dle kterého „jestliže žalobce označí v žalobě jako žalovaného správní orgán prvního stupně, ale z obsahu žaloby je zřejmé, že brojí i proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, nejedná se o neodstranitelnou vadu, jež by měla vést k odmítnutí návrhu (§ 37 odst. 5 s.ř.s.). V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s.ř.s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s.ř.s. a contrario).“

V žalobě ze dne 16. 10. 2011 a doplňujícím podání ze dne 12. 12. 2011 namítl žalobce nezákonnost rozhodnutí obou správních orgánů spočívající v nesprávně zjištěném skutkovém stavu a nesprávné aplikaci právních předpisů. Nesouhlasil s výrokem o vině i trestu za popisované protiprávní jednání. Namítl, že správní orgán je povinen oznámit dotčené osobě dosažení bodového hodnocení při řízení motorových vozidel a dát mu možnost se k tomu vyjádřit, neboť pokud dotčený subjekt nesouhlasí a podá námitky, musí mu být potvrzen výsledek takového jednání. Z příloh žaloby je zřejmé, že správní orgán oznámil žalobci, že podle evidence získal 12 bodů, má možnost se k tomu vyjádřit s tím, že poté bude definitivně ve správním konání rozhodnuto, o čemž bude písemně vyrozuměn. Žalobce požádal

o předložení záznamu s tím, že se k němu vyjádří. Teprve v únoru roku 2011 mu byl předložen záznam s výzvou na vyjádření. Za této situace vzbudil správní orgán v žalobci důvodný názor, že 12 bodů v bodovém systému nemusel dosáhnout. Nelze proto hovořit ani o avinění z nevědomé nedbalosti. Je chybou správního orgánu, že byť žalobce o možnosti podat námitky proti dosažení potřebného počtu bodů věděl, nebyla mu stanovena lhůta, v které má tak možnost úkon provést.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 25. 1. 2012 nesouhlasil s obsahem žaloby, neboť přezkoumávané rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žaloba i přes její obsažnost obsahuje především námitku, že správní orgány nesprávně vyhodnotily subjektivní stránku přestupku, tedy zavinění žalobce, dále i řadu mylných právních názorů ohledně zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče. K otázce zavinění se žalovaný vyjádřil dostatečným způsobem v nařikavém rozhodnutí konkrétně na straně 2 až 3. Pro úplnost uvedl, že pozbytí řidičského oprávnění podle ust. § 123c zákona o silničním provozu se neděje v důsledku samotného rozhodnutí, ale díky dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče opakovaným pácháním přestupků zařazených do bodového hodnocení řidiče. V daném případě žalobce sdělení o dosažení 12 bodů obdržel dne 26. 7. 2010, přičemž skutku, jímž dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče se dopustil dne 14. 7. 2010, kdy byl navíc téhož dne pravomocně projednán a poté zaslán orgánu evidence řidičů k zápisu. Sdělení orgánů evidence řidičů doručené dne 26. 7. 2010 má toliko pro žalobce informativní charakter s ohledem na ust. § 123c odst. 7, 8 zákona o silničním provozu. Pokud žalobce v této době řídil motorové vozidlo na území ČR, pak skutečně nelze než uzavřít, že se dopustil přestupku dle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 přestupkového zákona, k jehož zavinění postačuje pouze existence tzv. nevědomé nedbalosti ve smyslu ust. § 4 přestupkového zákona. Argumenty obsažené v žalobě vycházejí především ze zásadní neznalosti právní úpravy, sledování opakovaného páchání přestupku v silničním provozu, jakož i přestupkového práva. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Dne 15. 2. 2012 byla soudu doručena replika žalobce k vyjádření žalovaného, v níž uvádí, že stanovisko žalobce nevychází z neznalosti práva, ale z odlišného právního názoru. Pokud došlo k formálnímu pochybení ze strany správního orgánu, bylo by vhodné, aby žalovaný pochybení uznal namísto obviňování žalobce.

III.

Ze správního spisu vyplývají pro posouzení věci následující relevantní skutečnosti:

Ve spise je založeno oznámení přestupku Policie ČR, OO Policie Luhačovice ze dne 10. 2. 2011, č.j., dle kterého žalobce dne 10. 10. 2010 v 10:10 hod. na silnici č. III/4972 v k. ú. obce ve směru jízdy na obec řídil osobní motorové vozidlo značky, černé barvy, registrační značky, MPZ „SK“, přestože dnem 14. 7. 2010 podle § 123 s odst. 7 zákona o silničním provozu pozbyl právo k řízení motorového vozidla na území České republiky, a to na základě oznámení Městského úřadu Hodonín pod č.j. o dosažení celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu, které osobně převzal dne 26. 7. 2010. Provedeným prověřováním však nebylo dostatečně prokázáno, že žalobce si byl vědom toho, že pozbyl právo k řízení

motorového vozidla na území České republiky. Svým jednáním a splnil skutkovou podstatu přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 5 zákona o přestupcích.

Ve spise je dále založen úřední záznam ze dne 10. 10. 2010 sepsaný prap., inspektora Policie ČR, OO Policie Luhačovice, v němž je popsán skutkový děj ze dne 10. 10. 2010 s tím, že řidič byl vyzván, aby předložil doklady potřebné k řízení a provozu vozidla, tyto předložil. Následnou lustrací bylo zjištěno, že řidič již překročil zákonem stanovenou hranici 12 bodů.

Výpis z evidenční karty řidiče byl proveden dne 19. 10. 2010, bylo prokázáno, že žalobce není držitelem platného řidičského průkazu, není držitelem žádné (pod) skupiny řidičských oprávnění, aktuální stav bodového hodnocení osoby je 12 bodů. V seznamu je uvedeno celkem 8 spáchaných přestupků.

Z oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení vydané Městským úřadem Hodonín, odborem dopravně správních agend dne 23. 7. 2010, sp. zn. vyplývá, že žalobce ke dni 14. 7. 2010 dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb. Tato skutečnost byla sdělena žalobci s poučením, že proti provedení záznamu bodů může podat písemné námitky u Městského úřadu Hodonín, který provedení záznamu zpracoval. Budou-li námitky hledány oprávněnými, nejpozději do 10 pracovních dnů, tento úřad provede opravu záznamu o dosažení počtu bodů v registru řidičů a neprodleně jej písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu. Shledá-li správní orgán uplatněné námitky jako nedůvodné, rozhodnutí zamítne a provedený záznam potvrdí. Dle kopie doručanky oznámení bylo doručeno žalobci dne 26. 7. 2010.

Dne 8. 2. 2011 byl sepsán úřední záznam se žalobcem, který uvedl, že se zdržuje a má hlášen trvalý pobyt na Slovensku. Dne 10. 10. 2010 řídil osobní motorové vozidlo tovární značky, slovenské mezinárodní poznávací značky, registrační značky: Cca v 10:00 hod. uvedeného dne jel ve směru od Zlína do Luhačovic, byl stavěn a kontrolován hlídkou policie, dle sdělení se jednalo o namátkovou kontrolu, po předložení dokladů k řízení vozidla byla provedena lustrace. Poté mu bylo oznámeno, že dosáhl hranice 12 bodů v bodovém systému, bylo mu sděleno, že by neměl dál jezdit motorovým vozidlem, předložené doklady mu byly vráceny. Potvrdil, že mu bylo známo dosažení několika přestupků v dopravě, nezajímal se však nikdy o počet přidělených bodů. Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení převzal dne 26. 7. 2010. Na oznámení nijak nereagoval, nevěděl, co to pro něho v důsledcích znamená, domníval se, že mu bude doručeno další rozhodnutí. Nevěděl, že ode dne 14. 7. 2010 nesmí řídit na území České republiky motorová vozidla. Potvrdil dále, že byl policistou poučen, že po dobu jednoho roku do převzetí oznámení o dosažení 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb. pozbyl právo řídit motorová vozidla na území České republiky jak vyplývá ze zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích.

Dne 30. 3. 2011 bylo vydáno oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 21. 4. 2011. Dle připojené dodejky převzal žalobce písemnost dne 5. 4. 2011. K ústnímu jednání se nedostavil, namísto toho zaslal jeho právní zástupce

správnímu orgánu sdělení, v němž uvedl, že u daného přestupku absentuje subjektivní stránka – zavinění, neboť nebyl informován o tom, že pozbývá práva k řízení motorových vozidel na území České republiky. Nebyla mu předána kopie záznamu o jednotlivých dosažených bodech, ani stanovena lhůta, v níž by se mohl k věci vyjádřit. Dále je ručně připsáno, že obviněný i jeho právní zástupce souhlasí s jednáním v nepřítomnosti a s následným doručením rozhodnutí o přestupku. Prostřednictvím právního zástupce byl žalobce písemně vyrozuměn podáním správního orgánu prvního stupně ze dne 9. 8. 2011 o možnosti seznámit se před vydáním rozhodnutí se všemi podklady pro rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění, a to ve lhůtě do sedmi dní ode dne převzetí vyrozumění. Vyrozumění bylo doručeno právnímu zástupci žalobce dne 17. 8. 2011. Správní orgán poté vydal rozhodnutí dne 1. 9. 2011 sp. zn., kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 5 zákona o přestupcích a uložil mu pokutu ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Žalobce podal dne 14. 9. 2011 odvolání, rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství ze dne 20. 9. 2011, č.j., sp. zn. bylo odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu ze dne 1. 9. 2011 bylo potvrzeno. Uvedené rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

IV.

Při posouzení věci vycházel Krajský soud v Brně z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1, § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Mezi účastníky není sporu, že žalobce dne 10. 10. 2010 v 10:10 hod. v k. ú. obce ve směru jízdy na obec na silnici č. III/4972 řídil motorové vozidlo, černé barvy, registrační značky, přičemž pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu vydaného cizím státem, právo k řízení motorového vozidla na území České republiky. Na území České republiky dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a od 14. 7. 2010 byla provedena blokáce řidičského oprávnění, oznámení převzal osobně dne 26. 7. 2010. Spornou otázkou zůstává, zda byla správně vyhodnocena subjektivní stránka přestupku, tedy zavinění žalobce, a zda bylo relevantním

způsobem postupováno v rámci bodového hodnocení řidiče. Žalobce obě rozhodnutí správních orgánů pokládal za nezákonná, namítl nesprávně zjištěný skutkový stav a nesprávné právní hodnocení předmětné věci.

Před vypořádáním žalobních námitek považoval krajský soud za potřebné ujasnit obsah skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 5 zákona o přestupcích, neboť toto ujištění má podstatný vliv na případný další postup správních orgánů. Podle zmíněného ustanovení se přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dopustí ten, kdo řídí motorové vozidlo a pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropských společenství, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, právo k řízení motorového vozidla na území České republiky.

Skutková podstata žalobci vytýkaného přestupku je systemizovaná v bodě 5 uvedeného ustanovení, společně s jinými skutkovými podstatami zachycenými v bodech 1 až 5 a vyjádřena takto: „přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí motorové vozidlo a

- 1) není držitelem příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění,
- 2) byl mu zadržen řidičský průkaz 3f,
- 3) není držitelem platného osvědčení profesní způsobilosti řidiče 3g,
- 4) nemá platný posudek o zdravotní způsobilosti podle zvláštního právního předpisu,
- 5) pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropských společenství, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, právo k řízení motorového vozidla na území České republiky.“

Všechny zde uvedené skutkové podstaty přestupku jsou založeny na objektivní existenci nějakého jevu, bez ohledu na to, zda kontrolovaný může v okamžiku silniční kontroly konkrétní situaci prokázat či nikoliv. Podstatné tedy je, zda k okamžiku prováděné silniční kontroly je řidič, např. držitelem příslušné skupiny řidičského oprávnění, zda mu není k tomuto okamžiku zadržen řidičský průkaz, zda má platný posudek o zdravotní způsobilosti či zda pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropských společenství řidičského průkazu vydaného cizím státem mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, právo k řízení motorového vozidla na území ČR či nikoliv. Pro úvahu o spáchání předmětného přestupku je tedy důležité, aby byl prokázán stav, zda objektivně, k okamžiku prováděné silniční kontroly, byl řidič držitelem platného řidičského průkazu Evropských společenství.

Soud předně poukazuje na rozsudek NSS ze dne 5. 5. 2010, č.j. 1 As 33/2010-67, v němž je uvedeno, že „přestupek spadá do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy; osobě obviněné z přestupku, tedy náleží procesní práva obdobná těm, jak jich požívá obviněný z trestného činu. Ostatní kategorie přestupku a kategorie trestných činů tak, jak je vymezuje pozitivní právo, jsou sousedícími množinami skutkových podstat vyznačujícími se tu větší, tu menší mírou typové společenské škodlivosti, kterou jim však v konkrétním případě vždy připisuje zákonodárce; nelze tedy říci, že by určité skutkové podstaty byly imanentně nadány zcela určitou mírou této nežádoucí vlastnosti. Je poměrně běžné, že stejný

čin bývá v různých údobích klasifikován postupně jako přestupek i jako trestný čin, podle toho, jak intenzivně zákon v dané chvíli vnímá jeho společenskou nebezpečnost. Jelikož společenská škodlivost (trestní zákon hovoří o „činech společensky nebezpečných“, zákon o přestupcích pak o „činech, které porušují nebo ohrožují zájem společnosti“) je kategorií spojitou (nestačí tedy o ní říci, zda tu je, či není přítomna, ale je třeba hlavně určit, v jaké míře je přítomna), není rozdíl mezi materiálním znakem přestupku a materiálním znakem trestného činu kvalitativní, nýbrž kvantitativní. I to jen dále dokládá těsné vazby mezi právem přestupkovým a právem trestním, zde v jeho hmotně právní rovině; vzájemná blízkost obou právních oblastí vede k závěru, že by se nemělo zásadně lišit procesní postavení osob obviněných ze spáchání ať už přestupku nebo trestného činu.“

Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá a nezřící se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování. V sankčním řízení se typicky uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení. V projednávané věci tedy měl správní orgán prošetřit, zda ke dni silniční kontroly, tedy ke dni 10. 10. 2010 pozbyl žalobce jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropských společenství řidičského průkazu právo k řízení motorového vozidla na území České republiky. Lustrací bylo zjištěno, že řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení porušením povinností stanovených zákonem o silničním provozu.

Dosažení 12 bodů podle bodového hodnocení je negativním důsledkem opakovaného porušování předpisu o provozu na pozemních komunikacích. S dosažením maximálního počtu bodů zákon o silničním provozu tedy spojuje jediný právní následek, a to pozbytí řidičského oprávnění a odnětí řidičského průkazu (§ 123 s odst. 3 zákona o silničním provozu), dosáhne-li tohoto počtu bodů řidič, který je držitelem řidičského průkazu členského státu, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem, pozbývá právo k řízení motorového vozidla na území České republiky po dobu jednoho roku (§ 123c bod 7 citovaného zákona). Lhůta jednoho roku počíná běžet ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku nebo trestného činu, spáchaným jednáním zařazeným do bodového hodnocení, na jehož základě řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů (§ 123c bod 8 citovaného zákona). Samotná podstata existence bodového hodnocení je obsažena v § 123a citovaného zákona. Za spáchání dopravního přestupku „řízení s řidičským průkazem EU a pozbytím práva k řízení na území ČR“ nejsou v rámci bodového hodnocení řidičů přičítány žádné body. Tento přestupek tedy nelze řešit v blokovém řízení udělením blokové pokuty, ale po spáchání přestupku je s řidičem zahájeno správní řízení. Z písemného materiálu ve správním spise vyplývá, že žalobce dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení na území České republiky a od 14. 7. 2010 mu byla provedena blokáce řidičského oprávnění. „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení“ převzal osobně dne 26. 7. 2010. Zároveň byl poučen, že proti provedení záznamu bodů může podat písemné námítky u příslušného obecního úřadu, (lhůta stanovena nebyla), který provedení záznamu zpracoval, tj. Městského úřadu Hodonín, odboru dopravně správních agend. Jak dále vyplývá ze spisového materiálu správní orgán sdělil žalobci zahájení řízení o přestupku a předvolal jej

k ústnímu jednání dne 30. 3. 2011. Zároveň byl poučen podle § 36 odst. 1 a 3, § 38 správního řádu, této možnosti však nevyužil, k ústnímu jednání se nedostavil, na místo toho prostřednictvím právního zástupce písemně sdělil, že u jeho přestupku absentuje subjektivní stránka zavinění, neboť nebyl informován o tom, že pozbývá práva k řízení motorových vozidel na území České republiky. Nikdo mu nepředal kopie záznamů o jednotlivých dosažených bodech a ani nestanovil lhůtu, v níž by se mohl k věci vyjádřit. Souhlasil, aby bylo jednáno v jeho nepřítomnosti s následným doručením rozhodnutí o přestupku. K vyjádření byla přiložena i plná moc advokáta JUDr. Petera Schmidla, který žalobce zastupuje.

K tomu soud dále uvádí, že bodovým hodnocením se v souladu s § 123a citovaného zákona zajišťuje sledování opakování páchání přestupku nebo trestných činů spáchaných porušením vybraných povinností. Systém bodového hodnocení je proto svou pouhopouhou evidencí rozhodnou skutečností a reálně se dotýká oprávnění a povinností řidiče pouze v zákonem předpokládaných situacích, především pokud řidič dosáhne celkového počtu 12 bodů. I proto právní předpis, dlužno konstatovat, že ke škodě věci, nestanoví správnímu orgánu povinnost informovat řidiče o jakémkoliv pohybu na jeho „bodovém účtu“, ale tuto povinnost stanoví pouze v zákonem stanovených případech. Je tomuto tak vedle dosažení 12 bodů, například při odečtení všech 12 zaznamenaných bodů podle § 123e odst. 6 uvedeného zákona, či při opravě záznamu o počtu stanovených bodů dle § 123f odst. 2 téhož zákona.

Krajský soud v Brně s ohledem na tvrzení žalobce obsažená v jím podané žalobě a dále z důvodu komplexnosti pokládal za nezbytné uvést následující:

Řízení o přestupcích je ovládáno v podstatě dvěma procesními normami – správním řádem (zákon č. 500/2004 Sb.) a zákonem o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb.). Správní řád je přitom obecnou procesní normou, jež se užije ve všech správních řízeních za předpokladu, že pro některá zvláštní řízení neupravuje dílčí procesní kroky speciální zákon. V řízení o přestupcích je tímto zvláštním zákonem právě zákon o přestupcích.

Základním principem pro interpretaci právního textu je interpretace ve prospěch účelu, který právní norma plní. Stanoví-li tedy ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 5 zákona o silničním provozu, že řídit motorové vozidlo může pouze řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropských společenství, řidičského průkazu vydaného cizím státem, mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem a nepozbyl jako řidič právo k řízení motorového vozidla na území České republiky, pak je skutečným obsahem právní normy zajištění stavu, aby motorové vozidlo řídil pouze ten, kdo je vlastníkem uvedeného oprávnění. V opačném případě se pak ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích toto oprávnění nemá, dopustí přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 5 zákona o přestupcích.

Žalobce byl toho názoru, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, nebyl správně zjištěn skutkový stav věci, věc byla nesprávně právně hodnocena. V odpovědi na toto tvrzení Krajský soud v Brně konstatuje, že správní řízení je třeba vést tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Soudní přezkum rozhodnutí, je pak založen na principech vyplývajících z judikatury NSS, např. z rozsudku ze dne

22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, z kterého vyplývá: „*samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly lidského usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z též skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.*“

Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutečného stavu věci provede.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci Krajský soud v Brně k závěru, že skutkový stav v dané věci byl zjištěn v dostatečném rozsahu. Z provedeného dokazování v rámci správního řízení bylo zcela přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání popisovaného přestupku ze strany žalobce. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí.

K námitce o absenci subjektivní stránky skutku soud sděluje, že pro naplnění subjektivní stránky jako jednoho z typových znaků skutkové podstaty přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. e) bod 5 zákona o přestupcích postačuje v souladu s ust. § 3 zákona o přestupcích zavinění z nedbalosti, a proto je zcela postačující forma nevědomé nedbalosti stanovená v ust. § 4 odst. 1 písm. b) citovaného zákona (přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). Z teoretického hlediska, to znamená, že zavinění je vnitřní vztah člověka k určitým skutečnostem, jež zakládají přestupek, ať již vytvořeným pachatelem nebo objektivně existujícím bez jeho přičinění již v době činu. Kritériem zavinění z nedbalosti (culpa) je zachování určité míry opatrnosti. Nedbalostně tedy jedná ten, kdo nedodržuje míru opatrnosti, ke které je v rámci okolnosti povinen a podle svých subjektivních možností je také schopen ji dodržovat. Při nevědomé nedbalosti jsou dány současně povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem.

V daném případě Městský úřad v Hodoníně, odbor dopravně správních agend, který podle ust. § 120 odst. 1 zákona o silničním provozu jako orgán evidence řidičů, v jehož správním obvodu byl poprvé spáchán skutek, na základě kterého byl žalobce zařazen do registru, vedl záznamy o protiprávních činech, kterých se jmenovaný v souvislosti s provozem na pozemních komunikacích dopouštěl od roku 2006, přičemž během necelých tří měsíců (3. 6. až 27. 8. 2010) spáchal celkem 6 bodových přestupků z celkových 8, které obsahuje jeho evidenční karta řidiče. Doručením „Oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení“ ke dni 14. 7. 2010, které bylo žalobci doručeno dne 26. 7. 2010, kdy zároveň mu bylo sděleno, že došlo k porušení povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb., tedy věděl nebo minimálně možnost vědět, že pozbyl jako řidič, který je držitelem řidičského průkazu Evropských společenství, řidičského průkazu vydaného cizím státem mezinárodního řidičského průkazu vydaného cizím státem právo k řízení motorového vozidla na území České republiky po dobu jednoho roku. V této souvislosti se soud ztotožňuje s odůvodněním rozhodnutí žalovaného na straně č. 5, první odstavec. Nelze proto těžiště jeho odpovědnosti

převést na orgány veřejné moci, které jej neupozornily na to, že v důsledku dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení nemůže řídit motorová vozidla na území České republiky. Krajský soud proto uzavírá, že zavinění bylo jednoznačně prokázáno, skutková zjištění jsou taková, že není pochybnosti o průběhu protiprávního jednání. Podklady v přestupkovém spise neobsahují žádné pro věc rozhodné rozpory, správní orgány z něho proto bez jakékoliv pochybnosti mohly vycházet.

Z výše uvedeného plyne, že správní spis a správní rozhodnutí poskytují dostatečnou skutkovou oporu pro právní závěr, že žalobce se dopustil předmětného přestupku, uplatněné žalobní námitky z výše uvedených důvodů proto nebyly shledány opodstatněnými.

Byť žalobou napadl žalobce celý výrok rozhodnutí žalovaného, konkrétní žalobní body však směřovaly především do výroku o vině, nikoliv do výroku o sankci. Soud proto pouze pro upřesnění konstatuje, že druh a výměra sankce uložené podle ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích musí odpovídat závažnosti přestupku, která vyplývá zejména ze všech v zákoně demonstrativně uvedených kritérií. Podle ust. § 22 odst. 4 zákona o přestupcích za uvedený přestupek se ukládá pokuta v rozmezí od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Pokud prvoinstanční správní orgán uložil sankci ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvanácti měsíců, jedná se o sankce na samé spodní hranici k přiměřenému naplnění individuální represe i prevence.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná a proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. dubna 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová